

Moje soukromí

Pod pojmem mé soukromí si každý může představit odlišné pochopení tohoto tématu. Napadla mě myšlenka na osobní věci, které se jaksí podle mě nemají dostat k uším veřejnosti.

Za své soukromí považuji jak osobní vztahy k určitým lidem, tak i třeba mé osobní věci. Tedy to, co vlastním... třeba mobil a v něm soukromé zprávy od určitých lidí. Každý si své soukromí chrání jako „oko v hlavě“ a snaží se ho nevyzradit okolí. Bohužel občas se stane, že někdo na nějakou stopu, týkající se mého soukromí, narazí... Třeba ho zaujme nějaká moje zmínka. Tehdy je jen na něm, jestli si vše nechá pro sebe, nebo - v horším případě - dá mé soukromí v plen ostatním.

Pro mě by něco takového znamenalo určitou zradu a ponížení, které by mi určitě vadilo. Za součást mého soukromí můžeme považovat i ty, kterým se se vším svěřujeme - ať to jsou naši přátelé, nebo třeba partner. V mém případě se svěřuji jen nejbližším osobám. Lidé se zkrátka neobejdou bez komunikace s bližšími přáteli.

Bez nich by byl můj život plný stresu, což jsem si poslední dva roky na základní škole užil až až. Neměl jsem komu říct problémy, které mě trápily a ač byly mými soukromými, nakonec jsem je prozradil. Protože, jak se říká: „sdělená starost je poloviční starost“. A co s tím, když nemáte přítele? Když pak někomu řekneme něco z vašeho soukromí, daný člověk by měl vycítit, že se stal jakýmsi „vyvoleným“ mezi všemi a určitě by neměl vykládat, co ode mě slyšel. Bohužel určití lidé nejsou takoví a na tom se nic nezmění.

Možná bych malinko mohl odbočit od mé osobnosti a zmínit se o vztahu soukromí a dnešních médií. Kdybych se někdy nějak proslavil, opravdu by mi vadilo, kdyby mi u domu stálo nepočítaně lidí s fotoaparáty, kteří se živí tím, že opravdu nevybíravě „šťourají v soukromí jiných lidí“. Podle mě je to nejen narušení soukromí, ale jedná se i o omezování osobních práv.

Když se nad tím zamyslím, i tato moje miniúvaha otvírá svým způsobem mé soukromí...